

komme til en saadan Beskatning kommunalt. Gennem en personlig Statsskat, som vender tilbage til Kommunen som Ejendomsskat, saaledes som vi have foreslaaet Formueskatten ordnet, kan man selvfølgelig faa fat paa Prioritetsrenten, men der er jo tilstrækkelig mange Grunde til, og det ligger i Sagens Natur, at man ikke kan komme meget vidt ad den Vej, thi Formueskatten vil blive alt for urimelig stor. Man maa derfor nøjes med det lidet, vi have foreslaaet, indtil videre i alt Fald. Ligesom den ærede Ordfører kan jeg ende med at sige, at skulde det vise sig, at den højtærede Minister var i Stand til at komme til os med noget, som virkelig kunde vise os, at vi turde fiksere Hartkornsskatten, ja, saa vilde intet glæde mig mere, men jeg tror ikke, det vil være muligt; jeg vil kun sige, jeg tror det ikke, før jeg ser det.

Hvad den højtærede Minister udtalte om Aktieselskaber, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa, jeg kan der i alt Fald for en meget væsentlig Del henholde mig til, hvad den ærede Ordfører sagde, men det er et Punkt, hvorom man vel kan forhandle og se, hvad den højtærede Minister i saa Henseende vil bringe frem. Det har jo den Vanskelighed, og jeg indrømmer villigt, at det ser underligt ud, at Skatteprocenten her i Kjøbenhavn er 2, men alligevel giver man Kjøbenhavns Kommune Ret til at beskatte Aktieselskaber med 3 pCt., hvis den vil. Vanskeligheden ligger jo deri, at Aktieselskabernes Indtægter, hvis de gaa ud over andre Kommuner, skulle fordeles paa særlig Maade (*Indenrigsministeren* [Bramsen]: Det gør jo ingen Ting!) . . . Nej, det gør det maaske ikke, maaske den ærede Minister har Ret. Men man kunde jo altid saa sige: Er det saa dog ikke rigtigt, naar Aktieselskaber kun skal betale 2 pCt., hvor Skatteprocenten kun er 2, saaledes som det forlanges fra Byernes Side, saa, naar Gennemsnitsprocenten er 5—6, da, saaledes som det forlanges fra Byernes Side, at lade dem betale 5—6 pCt., og derigennem vilde man ganske vist komme ind i Vanskeligheder ved den mellemkommunale Fordeling.

Jeg har endnu kun een Bemærkning at gøre, og det er lige over for, hvad den højtærede Minister udtalte om det uheldige for Opholdskommunen ved at miste saa meget af sin Skat, der i mange, maaske de fleste Tilfælde vilde blive sat ned til $\frac{1}{3}$, medens Erhvervskommunen vilde tage den øvrige eller i alt Fald den væsentligste Del deraf. Men det ligger jo ganske simpelt i,

at vi nu en Gang have forskellige Skatteprocenter i Kommunerne. Naar en Kommune har en Gennemsnitsskatteprocent af 6 eller 7 pCt., en anden 2 pCt., kunne jo saadanne Resultater af en mellemkommunal Beskatning slet ikke undgaas. Og gik man den modsatte Vej, som vi for nogle Aar siden vare inde paa, nemlig at lade den af Opholdskommunen satte Skat fordele mellem Opholdskommunen og den ene eller flere Erhvervskommuner, ja, saa vilde det være Erhvervskommunen, der blev stillet uheldig, saa vilde den jo kun faa i de fleste Tilfælde en meget ringe Del af, hvad den havde naturlig Ret til. Det følger af sig selv, at om man vælger dette System eller det, vi vare inde paa i Aarene 1892—94, men som den Gang ikke blev til noget, vil det medføre visse Ulemper: en fuldstændig gennemført Retfærdighed, saavel over for Opholdskommunen som over for Erhvervskommunen er umulig. Og naar den højtærede Minister opstillede visse Idealer, som man burde søge gennemført, tør jeg rolig sige, at disse Idealer ikke ville kunne gennemføres. Thi gennemfører man dem paa et Punkt, til Fordel for Erhvervskommunen f. Eks., vil Opholdskommunen blive endnu langt værre stillet; gaar man den omvendte Vej og siger: Ja, men Opholdskommunen skal dog have en ganske anden, sikker Indtægt af den i Kommunen boende Skatteyder, og det skal være Idealet, da er det, at Erhvervskommunen faar meget mindre, end vi have tiltænkt den, og som vi i og for sig finde retfærdigt. Vi have søgt paa bedst mulig Maade at naa dertil, at Erhvervskommunen faar en ret væsentlig Del af Skatter, — nu faar den ingen. Og paa den anden Side selv om vedkommende Person, der bor i en Kommune, intet ejer i Kommunen, ikke drager nogen som helst Indtægt af Kommunen, men kun ligefrem bor der, skal han dog i alt Fald betale $\frac{1}{3}$ af den Formue- og Lejlighedsskat, som Opholdskommunen har sat ham i. Jeg synes ikke, at Opholdskommunen kan forlange mere. Saa snart han ejer Ejendom der, eller drager Indtægter af Opholdskommunen, kommer han til at betale mere end den omtalte Tredjedel; thi saa skal Opholdskommunen tillige have den fulde Gennemsnitsprocent af den Ejendomsindtægt eller anden Indtægt, han drager ud af Kommunen.

Jeg skal ikke trøtte det høje Ting længere, jeg har vist været længere og vidtløftigere, end jeg i og for sig havde tænkt mig, da jeg tog Ordet.